

Velika noč 2026

ZVON S HRIBA

Glasilo Doma sv. Jožef, številka 33

Poštenost

Pogovor z družino Breznik

Gostujoče pero Urbana Šajna

Praznujemo veliko noč

Sadovi ustvarjalnosti

PRIJAVA NA E-OBVEŠČANJE

Vabimo vas, da se prijavite na prejemanje obvestil o naših dejavnostih. Pišite nam na info@jozef.si ali skenirajte QR-kodo.

UVODNIK	3
Verujemo v Novo življenje	3
PRAZNUJEMO VELIKO NOČ	4
Poštenost je častna, če jo živimo	4
Poštenost in velika noč	6
Poštenost	8
POGOVOR Z DRUŽINO BREZNIK	10
“Lepa beseda lepo mesto najde”	10
GOSTUJOČE PERO	16
Kultura, ki raste iz skupnosti	16
SADOVI USTVARJALNOSTI	19
Bog me je poklical sem	19
Življenje	20
Ljudske pobožnosti in srede pred prvim petkom	21
Velika noč – praznik vere in spomina	23
Recital stanovalcev ob prazniku kulture	26
Utrinki iz Varstva starejših	27
Utrinki Orglarske šole sv. Jožefa	28
»5 minut« za montessori	30
Dobrodošli in slovo	31
Spomin na gospoda Lavriča	32

Dom sv. Jožef
Plečnikova ulica 29,
3000 Celje,
t: (0)59 073 800,
www.jozef.si,
info@jozef.si

Glasilo Doma sv. Jožef,
marec 2026

Izdal: Dom sv. Jožef

Odgovarja: Irena Švab Kavčič

Urednik: Jure Levart

Foto: Miha Lokovšek

Oblikovanje: Uroš Čanžek s. p.

Tisk: Atelje 64, d. o. o.

Naklada: 700 izvodov

Verujemo v Novo življenje

dr. Irena Švab Kavčič

Tokratna številka Zvona s hriba prinaša razmišljanja o poštenosti. Vrednota, na kateri gradimo delovanje Doma, je aktualna zlasti v času, ko ne moremo verjeti niti slikam, ki jih vidimo, niti besedam, ki jih slišimo.

Zvon bo izšel, ko bo odtekla povodenj (ne) resničnih sporočil in bo znana, upajmo, resnična volja državljanov. V Domu sv. Jožef dana beseda drži. Zato je ob vsakem božiču in veliki noči pred vami nova številka Zvona s hriba. Včasih bogatejša, včasih skromnejša, vedno pa pripravljena z željo, da odpiramo vrata k Tistemu, po čigar milosti delujemo. Človek je le človek in le zaradi Ljubezni, ki se je za nas

darovala na križu, verujemo v Novo življenje. Do takrat nam na vseh področjih delovanja ostajajo prizadevanja pod okriljem sv. Jožefa, kjer si tudi v prihodnje želimo vašega sodelovanja in podpore. Prijazno vabljeni na hrib, tokrat pa še k prebiranju Zvona s hriba in drugih publikacij, ki izhajajo ali nastajajo pod streho Doma sv. Jožef. Naj svetloba velikonočnega jutra prežene temine dvoma in strahu! Veselo ALELUJO!

Poštenost je častna, če jo živimo

Jure Levart

V našem etičnem kodeksu, ki je sicer del Pravil Doma sv. Jožef, je poštenost zapisana kot ena izmed treh temeljnih vrednot, ki jim zaposleni sledimo pri svojem delu. Te vrednote sicer niso zahteva ali nabor pravil, temveč smer. Nenazadnje nikomur ne moremo ukazati, naj bo pošten. To si ali nisi. Bolj kot zapoved je poštenost torej smerokaz, ki nas usmerja pri našem delu in v medsebojnih odnosih. Vabi nas, da delo opravljamo zavzeto in da smo pravični v odnosih in odgovorni z vsem, kar nam je zaupano.

Morda je prav, da kdaj ta kodeks znova vzamemo v roke in ga beremo. Ne zato, da bi preverjali člene, temveč da se ob zapisanem vprašamo, kako te vrednote živimo. Vrednote ne zaživijo takrat, ko jih preberemo, temveč takrat, ko jih ponotranjimo in se odločamo ter ravnamo v skladu z njimi.

Nosimo ime svetega Jožefa. O njem v Svetem pismu ni zapisano veliko. Pove pa bistveno: bil

je »pravičen mož«. Kakšen pomen je zajet v tej oznaki – biti pravičen! Govori o človeku, ki je znal ostati zvest temu, kar je prav, pa čeprav je bil na hudi preizkušnji. O človeku, ki je prevzel odgovornost in ni iskal bližnjic. Predvsem pa je zaupal Bogu. In to mu je dalo zanesljivost in trdnost.

In takšnemu, kot je bil sveti Jožef, pravimo, da je pravičen in pošten.

Slovenski etimološki slovar razlaga, da beseda poštenost izhaja iz besede čast. Biti pošten je pomenilo ravnati častno. Tudi danes, ko rečemo »dam častno besedo«, s tem izrazimo nekaj zelo resnega: da moja beseda velja in da za njo stojim. Čast pomeni notranjo zanesljivost, skladnost med besedo in dejanjem. Da to, kar govoriš, tudi živiš.

In vendar živimo v času, ki nas hitro potegne v dvojnost in ambivalentnost. Dobesedno nas sodobni čas sili vanjo. Včasih govorimo drugače, kot čutimo. Včasih si želimo biti vsečni vsem. Z eno potezo lahko polepšamo fotografijo na telefonu in smo si kar naenkrat bolj všeč ... In teh dvojnosti ali razklanosti je še veliko. A teh notranjih razpok ni mogoče tako preprosto popraviti. Ni telefona in ni umetne inteligence, ki bi to zmogla. To zmore le srce in razum ter smer, ki nam jo kaže vrednota poštenosti.

Poštenost zato ni skupek pravil, temveč vprašanje enosti, z drugimi besedami notranje harmonije in, še bolj preprosto, sreče. Ali sem isti človek navznoter in navzven? Ali si upam stati za svojo besedo? Ali znam ohraniti notranjo jasnost tudi takrat, ko je lažje izbrati bližnjico? Ali se zavedam, da je pot na Triglav po severni steni težja, kot če me gor pripelje helikopter, a je občutek v prvem primeru bistveno drugačen kot v drugem?

Ob tem se vedno znova spomnim pesmi o zlati ptici, ki jo je zapisal Oton Župančič. Saj poznate tisto zlato ptico, ki so jo trije bratje ujeli in je v zameno, da jo izpustijo, vsakemu izpolnila eno željo. Eden si je zaželel bogastva, drugi užitka ob polni čaši vina, tretji brat pa je prosil za vedro srce. Na koncu je bil najsrečnejši tretji, prva dva pa sta propadla.

Morda je prav v tem skrito bistvo. Če je srce vedro, ni potrebe po maskah. Če je vest mirna, ni potrebe po dvojnosti. Iz takšnega srca raste poštenost. Kaj bi torej prosili zlato ptico?

DOMOVINI

Domovina, domovina,
meni sveta in edina;
lepša si kot cvet deklet,
dražja mi kot celi svet!

Že stoletja hrepeneli
in si jo srčno želeli
naši dedje so vsak dan,
a njih up je bil zaman.

Kako to nekđaj radi bi
bilí na svoji zemljici,
sami svoji gospodarji,
sami sebi bi vladarji.

Bog nam danes dal je:
uresničene so sanje!
Zdaj Slovencev kleni rod
živí svoboden, srečen, tod.

Bógu čast Slovenec poje,
váruje svetinje svoje:
jezik, vero, domačijo,
spomin na te, ki v grobu spijo.

Bog te čuvaj, domovina,
saj svet lepše od té nima!
Naj sovrag ne zmaga te,
naj naš jezik ne zatre.

Naj ne zmami nas ta svet,
ki le užitek hoče imet';
nam rešitev je le vera,
Božjih naukov dobra bèra.

Na vrednotah če bo stal,
bo naš narod tu obstal!
Božja roka naj nas vodi,
da živeli bi v svobodi!

Božja roka naj vse dni
váruje nas in krepi!

Jože Kužnik

Poštenost in velika noč

Jožef Omerzu

Kaj je zame poštenost?

Poštenost je ključna vrednota uspešne družbe, saj krepi samozavest, ustvarja pozitivne vrednote v odnosih, prispeva k varnosti in pravičnosti. Zaradi tega je pomembna še zlasti v verskem in duhovnem življenju, zato jo spodbujamo tudi pri drugih.

Lahko rečem, da me je križ v življenju vedno spremljal. Moja iskrena molitev je bila, da bi po Božji milosti svojo vero tako utrdil. Spoznal sem, da moram vero in vse, kar Bog od mene zahteva, najprej ponižno sprejeti, tudi trpljenje. O tem spoznanju nisem nikomur govoril, misleč, da bi me napačno razumeli. Sprejel sem trpljenje in ga daroval Bogu, s čimer je dobilo svoj smisel in vrednost. To jasneje vidim šele zdaj, ko sem v svojih šestinosedesetih letih marsikaj pretrpel. Zdaj vidim, da je vse Božji dar in Božja milost,

tudi to, da sem leta 1974 kot brat vstopil v družbo lazaristov. Bogu hvala!

Velika noč se bliža

Jezus Kristus je obličje Očetovega usmiljenja.

Videti je, da skrivnost krščanske vere v tej besedi najde svoj povzetek. Postala je živa, vidna in je dosegla svoj vrhunec v Jezusu iz Nazareta. Potem ko je Oče, ki je »bogat v usmiljenju«, Mojzesu

razodel svoje ime kot usmiljen in dobrotljiv Bog, počasen za jezo in bogat z ljubeznijo in zvestobo. Nenehno in na različne načine je v zgodovini dal spoznati svojo Božjo naravo.

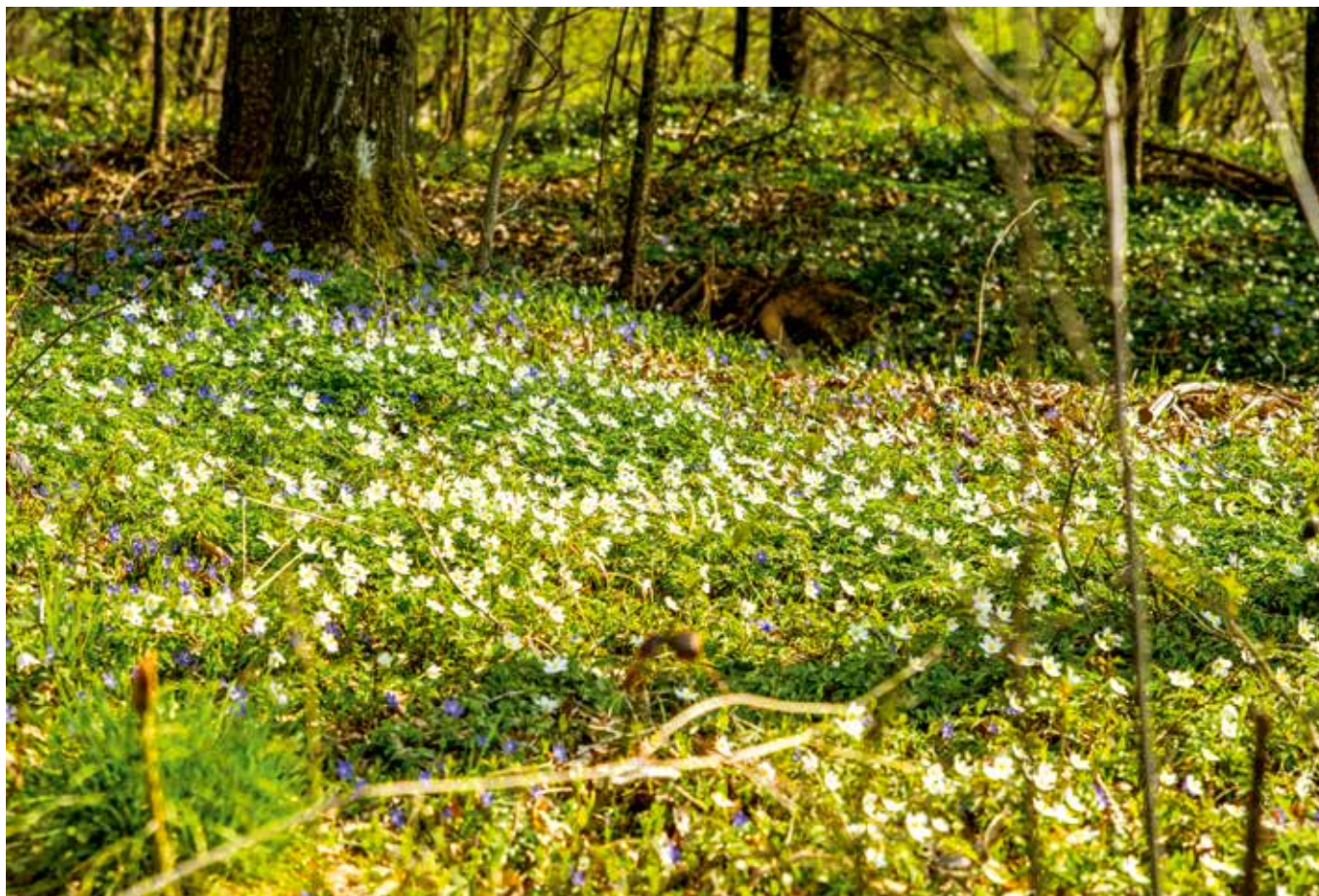
Ob polnosti časa, ko je bilo vse pripravljeno v skladu z njegovim načrtom odrešenja, je poslal svojega Sina, rojenega iz Device Marije, da bi nam dokončno razodel svojo ljubezen. Kdor ga vidi, vidi Očeta Jezusa iz Nazareta, ki s svojo besedo razodeva Božje usmiljenje. Usmiljenje je pogoj za naše odrešenje. To je poslednje in najvišje dejanje, s katerim nam prihaja naproti Bog. To je temeljni zakon, ki biva v srcu vsakega človeka, ko z iskrenimi očmi pogleda brata, ki ga sreča na življenjski poti.

Usmiljenje povezuje Boga in človeka, ker odpira srca upanju, da bomo vedno ljubljene ne glede na meje, ki jih postavlja naša slabost, grešnost. Naj nas vedno spremlja Božji blagoslov in nam pomaga prenašati težave, da bo vsak dan lepši in svetel kakor nov.

POMLAD PRIHAJA

Pomlad prihaja,
nas z radostjo napaja,
cvetov na tisoč se
nenadoma odpre.
Kot šopek so neveste
okrašene ceste,
da koder človek gre,
se svet mu nov odpre.
Pomlad naj nas prevzame,
nam čustva naj razvname,
da bo ljubezen v njih
in radost spremlja jih.
Pomlad v srcu nosi,
kdor okrog veselje trosi
in z njim veselja vsem
prinaša v svet ljudem.

Jože Kužnik

Poštenost

dr. Irena Švab Kavčič

»Kjer je veliko besedi, je malo prida. Najmanj se lahko zanesemo na človeka, ki veliko govori in veliko obeta. Pošten mož rajši manj obljubi, pa več izpolni.« (Anton Martin Slomšek)

V letošnjem postu ponovno prebiram Čujte z menoj. Zdaj verjetno že veste, da je to snopič razmišljanj, ki nam jih je zapustila Saunders. Povabilo Čujte z menoj me spremlja že več let. Ko Jezusovo povabilo iz vrta Getsemani uporabim za opis drže, ki naj bi jo imeli v oskrbi pomoči potrebnim, se vsakič znova vprašam, kaj to pomeni zame.

Pred nedavnim je k nebeškemu Očetu odšla družinska prijateljica. Po njeni zaslugi sem

obiskovala glasbeno šolo in spoznala izrazno moč orgel. Gospa je nekaj časa preživela v bolnišnici, kjer je vsak dan prinesel kakšno novo omejitev. Nekega dne je bilo zanjo vsega preveč in je obup izlila name. Danes me za to izkušnjo preveva velika hvaležnost, takrat pa sem se počutila nebogljeno. Kaj naj ji rečem, kaj naj naredim, kako naj ji pomagam? Vse znanje je bilo v tistem trenutku zame neuporabno. Ko sem v paniki iskala besede, način, kako se odzvati, mi je prišla naproti gospa sama. Dejala

je: »Veš, tega ne morem povedati nikomur drugemu. Dobro, da si prišla.« Po kratkem vdihu je začela povsem običajen pogovor. Odkrila mi je pomen povedi: »Delati nič in to delati dobro!«

Tudi Jezus od učencev ni pričakoval, da bodo razumeli, želel je le, da bi bili z njim, da bi bdeli z njim. Čuti z nekom je bogata, a zahtevna izkušnja. Še posebej, če jo delim z nekom, ki ga imam rada, mi je blizu in ga cenim, spoštujem. Vztrajam ob njem, čeprav ne razumem; mu pustim, da je on on, čeprav je drugače, kot si predstavljam. Lahko je bolan, lahko je moj zakonec, otrok ... Čuti z nekom, pomeni, da ne obsojam, da ne vsiljujem svojega pogleda, a ga tudi ne umikam. Sprejemam, kar je, takšno, kot je.

Ali ne gre pri tem tudi za poštenost? Biti pošten do drugega pomeni, da sem takšen, kot sem, ne lažem, ne igram, ne obsojam, ne bežim. Sem tu, ko me bližnji potrebuje. Ne vsiljujem, ampak ponudim. Podprem, če in ko je potrebno. Kot prijateljica, žena, mama, sodelavka. Pravzaprav mi takšno držo nalagajo tudi Pravila delovanja našega Doma. Poštenost kot prva med tremi temeljnimi vrednotami našega delovanja se izraža v gradnji pravičnih in poštenih odnosov med nami. Poslovodstvo je s svojim načinom dela in obnašanjem zgled, ki se kaže zlasti v poštenosti pri ravnanju s sodelavci. Koliko mi to uspeva? Prizadevam si prepoznavati situacije, kjer sem lahko v pomoč, in jih ločiti od tistih, kjer moja prisotnost ni potrebna. Poskušam najti besede, ki bolj kot ranijo, spodbujajo, čeprav vedno ne morejo biti prijetne. Delati in ravnati želim tako, da bo dobro za Dom, za vse, ki v njem živite, delate ali ste z njim kakorkoli povezani, in upam, da s svojim ravnanjem temu nikoli ne škodim. Vabim vas, da tudi vi čujete z menoj in mi, ko je potrebno, nastavite ogledalo. Tako bomo pošteno izpolnili vsak svojo nalogo za dobrobit Doma sv. Jožef in skupnosti, ki jo tukaj skupaj gradimo.

ZVEZDA VODNICA

Naslada, blišč, užitek polna skleda,
na licih smeh – a v srcu beda,
praznina, noč, brez cilja cesta,
brezup, obup in smrt še zvesta.
Čemu? Zakaj? In kam naprej?
Vprašanja, brez odgovorov poslej?!
A glej, je luč, ki sveti na obzorju,
vodnica zvezda na besnečem morju.
Marija, ti si zvezda utapljajočim
in upanje rešitve obupujočim.
»Pomagaj nam!« naš klic ihti.
Ti naša dobra mati si!
»Saj slišati bilo nikoli ni,
da ti bi koga zapustila,
zato, o Mati, naj še jaz
bi kdaj ugledal tvoj obraz!

Jože Kužnik

“Lepa beseda lepo mesto najde”

Pogovarjal se je Viljem Kaučič

V tokratni številki Zvona s hriba predstavljamo našo sodelavko Natašo, ki jo stanovalci in obiskovalci srečujejo na recepciji Doma sv. Jožef. V pogovoru nam je odprla vrata svojega doma, predstavila svojo družino in z nami delila nekaj utrinkov iz svojega življenja.

Nataša, povej nam kaj o sebi. Od kod izhajaš, kje si odraščala, kakšno je bilo tvoje otroštvo in tvoja mladost, kje si se šolala?

Prihajam iz majhne, meni zelo ljube vasice Koble v občini Slovenske Konjice. Odraščala sem v petčlanski družini z žal že pokojnim očetov Viktorjem in mamo Jožico. Družbo sta mi delala mlajša brata Aleš in Sandi. Imeli smo lepo družinsko življenje, otroci pa lepo otroštvo. Starša sta bila vpeta v službo in delo pri gradnji hiše. Veliko je bilo potrebnega odrekanja in potrpežljivosti. Otroci smo odraščali ob starih starših, kasneje pa tudi sami poskrbeli drug za drugega. Starša sta nas navajala, da smo doma

opravili vsak svoje delo. Tako smo lahko bili kakšno popoldne skupaj in šli tudi kam na izlet. Na vasi je bilo zanimivo in lepo. Vedno se je kaj dogajalo, zlasti med počitnicami, ko je bilo več prostega časa. Vsako leto pa smo vsi komaj čakali na dopust na morju. Tam smo resnično uživali in si vzeli čas drug za drugega. Otroci smo bili presrečni, da sta bila starša tukaj samo za nas.

Osnovno šolo sem obiskovala v Ločah, srednjo trgovsko šolo pa v Celju. Nekaj let sem opravljala ta poklic, potem sem se vpisala še na trgovsko komercialno šolo in dobila zaposlitev v podjetju Satler PVC okna in vrata, kjer sem delala 18 let. V tem času sem opravila tudi šolanje za

pomočnico vzgojiteljice, kar mi je dalo povsem druga znanja, in izpolnila sem si dolgoletno željo za delo z majhnimi otroki. Žal tega v poklicnem življenju nisem mogla uresničiti. Že iz poklica trgovke sem spoznala, da mi delo z ljudmi veliko pomeni. Vedno se je izkazalo, da lepa beseda lepo mesto najde. S takim občutkom sem šla v službo in tudi s takim prihajala domov. Bile so tudi izjeme, ko ni bilo tako, kot sem želela, ampak s potrpežljivostjo se je še tako velika težava lepo razrešila. Verjamem in vztrajam pri tem, da se z lepim in poštenim pristopom da rešiti vsak problem. Moram se tudi pohvaliti, da sem prava Slovenka, saj sem leta

2009 skupaj z možem in sinom Aljažem stala na vrhu Triglava. To je bil posvečen čas, ki nas je vse navzoče presunil s tolikšno lepoto, da smo za nekaj trenutkov kar obstali v popolni tišini. Zame je bil to dan, ki ga je naredil Gospod.

Pred dobrimi tridesetimi leti si spoznala svojega moža. Ustvarila sta si družino in rodila sta se vama Aljaž in Ana.

Moža sem spoznala na njegovi poslovilni zabavi, preden je šel služiti vojaški rok. V tistem času še ni bilo telefona, kaj šele mobilnih telefonov, zato sva si pisala pisma. Na začetku sva bila prijatelja, potem je to preraslo v nekaj več. Bila sva mlada, polna upov in želja. Ugotovila sva, da imava veliko skupnih lastnosti. Najini družini sta izhajali iz enakega okolja in živeli enake vrednote. Del najinih družinskih življenj so bili stari starši, kar je bogatilo odnose v družinah. Po teh vrednotah sva se zgledovala tudi midva. Bila sva vzgojena v večjih družinah, saj tudi mož izhaja iz petčlanske družine kot najmlajši z dvema sestrama. Oboji starši so vztrajali, da je treba najprej opraviti delo, šele nato je sledil čas za druge dejavnosti. Povezovala naju je vzgoja v krščanskem duhu, saj iz tega izhajata upanje in ljubezen. Na tem sva gradila najin odnos in se

leta 1999 poročila. Za naju je bil to dan, ki sva se ga resnično zavedala, ko sva izrekla besede »mož in žena za vedno, v dobrem in slabem, v zdravju in bolezni, v sreči in nesreči«. V razumevanju teh obljub živiva tudi danes. Skupno življenje sva si ustvarila pri moževih starših, v lepi vasi Mlače, le nekaj kilometrov stran od mojega doma. Z moževimi starši živimo v lepem sožitju. Leta 2000 je v najino življenje posijalo prvo sonce sreče, ko se nama je rodil Aljaž. Za drugo sonce pa je poskrbelo rojstvo najine deklice Ane leta 2004. Rojstvo otrok prinaša nov način življenja. Nanj se je treba kar hitro privaditi, saj otročiček ne sprašuje, ampak je treba zanj poskrbeti. V veliko pomoč so mi bili moževi starši, predvsem tašča, ki je skrbela za gospodinjstvo in varovala otroka, dokler je bilo treba. Lahko sem se zanesla, da sta otroka na varnem in med dobrimi ljudmi. Zato sva z možem lahko šla brez skrbi v službo. Občasno sta na pomoč pri varstvu otrok priskočila tudi moja starša, vendar sta bila v času odraščanja vnukov še delovno aktivna. Danes je Aljaž diplomirani inženir strojništva, zaposlen v uspešnem podjetju Arhsol v Poljčanah. V tem času se s punco Loreno pripravljata na njuno poroko, ki bo v jeseni. Ana je študentka tretjega letnika Pravne fakultete v Mariboru. Ima veliko dejavnosti, saj po potrebi pomaga v župniji

pri organizaciji oratorija in drugih dejavnosti in dela v trgovini z lokalnimi in slovenskimi izdelki. Pripravlja se na študijsko izmenjavo po programu Erasmus v Bruslju, kjer bo ostala tri mesece. Zanima jo veliko področij in dejavnosti. Ko ji čas dopušča, pa je rada doma in pomaga babici pri gospodinjstvu. Na Aljaža in Ano sva z možem zelo ponosna, sta resnično najini sonci, ki naju razveseljujeta, nama po svojih močeh pomagata, posebej pa znata poskrbeti za dedka Janeza in babico Gelco, kadar sva midva dalj časa odsotna.

Ko gledaš v čas, ko sta bila vajina otroka še majhna, česa se spominjaš? Kaj ste kot družina radi počeli skupaj? Se spominjaš kakšne zanimive zgodbe, ki bi jo delila z našimi bralci?

Pravijo: Mali otroci, male skrbi, veliki otroci, velike skrbi. Ta pregovor še vedno drži. Vendar so bile tudi ob malih otrocih kar velike skrbi, predvsem takrat, ko sta bila bolna. V službi niso bili najbolj veseli odsotnosti zaradi bolezni otrok, zato sta nam bila pri tem v veliko pomoč moževa starša, ki sta poskrbela za dobro počutje otrok.

Celotna družina od nekdaj obožuje naravo, zato smo se večkrat povzpeli na kakšen vrh. Ko je bil Aljaž še majhen, je že postal pravi Slovenec, saj je osvojil najvišji slovenski vrh, Triglav. V spominu

mi je ostal dogodek, ko smo šli moj mož Ivo, Aljaž in jaz skupaj še s sedmimi sorodniki in prijatelji na Triglav. K sreči smo imeli ob sebi dva izkušena vodnika. Prišli smo do planinske kočice Planika pod Triglavom. Malo smo si odpočili, nato si je vodnica navezala Aljaža in smo krenili po strmih skalah s čudovitim razgledom proti vrhu Triglava. Popolnoma prevzeti nad vrhom našega očaka smo se po obveznih udarcih z vrvjo po ta zadnji plati spet z navezanim Aljažem vračali proti Planiki. Na neki točki pa je Aljaž zdrsnil in vodnici obvisel na vrvi. Sledila je tišina in pogled v nebo. Samo nekaj Božjega je lahko preprečilo tragedijo. Z zaupanjem, vsak s svojimi mislimi in veliko pozornostjo smo nadaljevali pot do Planike, kjer smo si resnično oddahnili. V življenju je tako, da ni samo lepo, ampak se kdaj pa kdaj prikrade tudi kakšen neljub dogodek, ki pa se je v tem primeru dobro iztekel. Na koncu so ostali samo lepi spomini. Tudi Ani smo pohodne čevlje obuli, ko je bila še majhna. Vsi štirje smo se večkrat podali na avanturo raziskovanja slovenskih gora, osvojili smo vse od Golice, Črne prsti ter Sedmerih jezer, Peco, Raduho in še bi lahko naštevali. Nadelo smo si ime Mlaški vandrovc. Tudi zdaj, ko sva z možem že malo starejša, najina otroka pa odrasla, se z veseljem vračamo v naravo in si vzamemo čas za družinski pohod.

Res je, čas veliko prehitro mineva. Že moja otroška leta so prehitro minila. O otroštvu najinih otrok pa se včasih sprašujem, kam je ves ta čas izginil. Današnji način življenja se ne more primerjati z načinom življenja nas, naših staršev, še manj pa z življenjem naših babic in dedkov. Preveč motečih dražljajev je prisotnih. Vsekakor pa tudi te umirjamo in si s skupnim delom, druženji in pogovori naredimo čas, kot nam ustreza.

Kaj se ti zdi pomembno za mlade družine, ki imajo majhne otroke? Kaj ti je oziroma vam kot družini ostalo v najlepšem spominu?

Današnji čas je poln dražljajev in motečih vsebin iz vseh koncev, zato se mi zdi najpomembneje

čim več časa preživeti v naravi, vstran od digitalnega smoga, TV, računalnikov, predvsem brezvsebinskih igrvic. Pomembno je, da starši dajo otrokom možnost gibanja in ustvarjanja v naravi. Da jim posvetijo svoj čas in jih hkrati vzgajajo za vrednote, ki danes izgubljajo pomen. Moramo se zavedati, da človek ne more preživeti sam, zato mora biti pozoren tudi na sočloveka. To pa je treba začeti privzgjati že v ranem otroštvu, da zna otrok deliti stvari, priskočiti na pomoč, na primer ko vidi starejšega človeka, da nekaj ne zmore ... Če se spomnim najinih otrok, ko sta bila majhna, sta bila najsrečnejša zunaj, v škornjih. Iskala sta lužo, v katero sta z vso vnelo skakala tako dolgo, da je v njej zmanjkalo vode. Čeprav mokra, včasih tudi premražena, sta se vrnila na toplo vsa srečna in rdečih ličk. Rada sta pomagala možu v mizarški delavnici, kjer sta pobirala večje lesne ostanke in jih zlagala v koš. Prebiral sta žebelje in jih v predalčke ali škatle zlagala po velikosti. Tudi kladivo in žebelj sta marsikdaj uporabila, vendar le do takrat, ko je kladivo udarilo po prstu. Potem sta planila v jok in k mami v naročje. Drugače pa smo prebrali in si pripovedovali veliko pravljic, igrali družabne igre, dedi in babi pa sta otrokoma pripovedovala zgodbe o starih časih. O časih, ko ni bilo igrač in so si otroci na vse načine sami izmišljevali, kako in s čim se igrati.

Kaj se je spremenilo, ko sta otroka odrasla? Kakšna je zdaj tvoja vloga mame? Kaj se ti zdi po srebrnem jubileju, ki sta ga z možem Ivom praznovala pred dvema letoma, pomembno v odnosu med možem in ženo?

Z odraščanjem otrok se spreminjajo tudi njihove potrebe. Še vedno rada prideta po kakšen nasvet. Tudi mamina pomoč pri odgovorih na različna življenjska vprašanja jima dobro dene. Rada se smukata po kuhinji in mi pomagata pri pripravi nedeljskega kosila, včasih pa ga pripravita oziroma pripravijo sami. Vsekakor je dobrodošla tudi njihova pomoč pri raznih delih, ki jih nikoli ne zmanjka, od košnje okoli hiše do pomoči v delavnici, vinogradu, na vrtu in njivi. Sedaj se vsi skupaj malo več časa posvečamo moževim

staršem, ki so ostareli in imajo zdravstvene težave. Vendar z njuno dobro voljo in našo pomočjo tudi te težave dokaj dobro obvladujemo.

Skozi vso najino skupno pot se z možem trudiva vzdrževati lep in vzajemen zakonski odnos. Trudiva se čim več časa preživeti skupaj, si pri delu pomagava in si med tem časom zaupava težave in skrbi, ki jih s pogovorom in različnima pogledoma na težavo rešiva. Sedaj usmerjava več pozornosti na naju, saj je pomembno, da ob »izpraznjenem gnezdu«, ko so ptički že skoraj odleteli, ne pozabiva, da morava še naprej graditi spoštljiv odnos, toplino, medsebojno podporo in spoštovanje. Predvsem pa ne smeva pozabiti na zdravje, ki je zelo pomemben del vsakega življenja.

Pogovor z družino Breznik

Moja najljubša pevka Nina Pušlar poje »mojo pesem«, ki lepo opisuje mojega moža.

*Redki ljudje so še takšni kot ti,
vsem se neskončno mudi.
Ti me poslušáš v tišini, začutiš stvari,
ki jih srce govori.*

*Ker brez besed boš povedal, da imaš me rad,
in brez besed boš priznal s pogledom takrat,
da sva v redu in vse dobro bo,
da boš ujel mi modro nebo ...*

V Domu sv. Jožef si zaposlena dobro leto. Kje si prej delala in s kakšnimi izkušnjami si prišla v naš Dom? Zakaj si si izbrala to delo?

Kot sem že prej omenila, sem delala kot prodajalka v trgovini, nato z dodatno pridobljeno izobrazbo postala ekonomsko-komercialni tehnik in se zaposlila v proizvodnem podjetju Satler PVC okna in vrata. Delo je bilo zanimivo, včasih kar naporno, saj je bilo treba delati več različnih stvari in usklajevati delo s pripravo proizvodnje, proizvodnjo, skladiščno službo, monterji, reševati reklamacije ... Bilo nas je vedno manj, na novo se ni zaposlovalo in delo me je v nekem trenutku dobresedno sesulo. Želela sem se preizkusiti še kje drugje. V tem času sem morala večkrat poskrbeti za taščo, ki je imela za seboj težko zdravstveno preizkušnjo, in s tem, ko sem ji pomagala, sem ugotovila, da mi je tako delo z ljudmi blizu. Saj tu ne gre samo za fizično pomoč, ampak tudi za bližino, pogovor, čut do bližnjega, še posebej pomoči potrebnega. Tako sem v tem času zasledila razpis za delovno mesto receptorja v Domu sv. Jožef. Če pogledam leto nazaj, lahko rečem, da sem z velikim zaupanjem in upanjem prišla v naš Dom. Z vso vnemo in polna zaupanja v svoje novo poslanstvo sem se trudila čim prej usvojiti nove veščine. Delo me je zelo pritegnilo, mi dalo novih spoznanj in me navdalo s posebnim veseljem, ko sem videla, na kakšen način lahko pomagam in kako lahko osrečim ljudi okoli sebe in s tem zadovoljstvom še vedno odhajam tudi domov. To je tisto, kar sem iskala in hvala Bogu tudi našla.

Kaj te pri tvojem delu v Domu najbolj nagovarja, bogati?

Glede na to, da sem prej mnogo let delala popolnoma drugačno delo, ki je zahtevalo bolj tehnična in administrativna znanja, me delo v Domu spodbuja v pristne odnose in sodelovanje. Zdi se mi, da postajam drug, boljši človek. Zelo veliko mi pomeni, ko vidim, da sem nekaj naredila dobro, nekemu pomagala in s tem dobila lep odziv. Delo me navdihuje in dela še bolj odprto za nova znanja in izkušnje. Osrečuje me topel pogled in prisrčni hvala stanovalcev ter dobro in ustvarjalno sodelovanje s sodelavci.

Pred nami so velikonočni prazniki, ko kristjani praznujemo bistvo naše vere – Jezusovo vstajenje od mrtvih. Kaj tebi in tvoji družini pomeni vera? Kako jo praktično živite?

V družini nam vera veliko pomeni. Je ena od vrednot, ki so mi jo dali starši. Midva z možem in stari starši smo jo prenašali na najina otroka. Skušamo živeti življenje kristjana, ne samo kot udeleženci nedeljskih in prazničnih maš, temveč se zavedamo, da je dober kristjan tisti, ki z vero, upanjem in ljubeznijo poskuša prinašati mir in srečo v današnji razdvojeni svet.

Kakšni pa so bili velikonočni prazniki v vaši družini? Kako ste se na ta praznik pripravljali, kako ga praznujete?

Velikonočni prazniki so vedno prinašali posebno vzdušje. Najprej umiritev v postnem času, čiščenje hiše in okolice, spoved, nato žalost in tihoto velikega četrтка in petka, ko se Jezus na križu daruje za nas in nas odreši teže naših spodrsaljajev. Sobota nas zaposli s pripravo velikonočnih jedil za blagoslov. Blagoslov jedil imamo pri vaški kapelici, kjer se srečamo z vaščani in skupaj doživimo lep obred, ko gospod župnik opravi blagoslov jedil in nas z lepim nagovorom vpelje v največji dogodek za nas kristjane. V popoldanskem času gremo k božjemu grobu v našo cerkev Svetega Duha in v tišini molimo. Na veliko noč se udeležimo vstajenjske svete maše, ki se začne s procesijo vstalega Kristusa. Po maši se zbere razširjena družina pri zajtrku. Najprej molimo in si zaželim Božjega blagoslova, nato mora vsak najprej pojesti malo sveže naribanega hrena, ki nas spomni na Jezusovo trpljenje. Dan preživimo v prijetnem druženju in hvaležnosti drug za drugega.

Kaj bi ob koncu tega nagovora (za)želela vsem svojim sodelavcem, stanovalcem in obiskovalcem (še sporočiti)?

Vsem sodelavcem bi se rada zahvalila, da ste me tako lepo sprejeli v svojo delovno sredino, za vso prijaznost in pomoč, ki mi jo dajete. Na

vsakem koraku me spodbujate in mi dajete moč in energijo, da svoje delo še bolje opravljam.

Dragi stanovalci, želim vam, da se v našem Domu dobro počutite in da vam vsi skupaj dajemo občutek varnosti, prijetnega druženja in pomoči, ki ste je potrebni. Predvsem pa sem vam hvaležna za vsak trenutek, ki ga preživimo skupaj, saj dobim od vas veliko navdiha, modrih misli in nasvetov.

Vsem skupaj želim blagoslovljeno in lepo doživeto veliko noč, ki naj vam prinese miru, upanja in veselja, saj je Jezus vstal od mrtvih.

Kultura, ki raste iz skupnosti

Urban Šajn

V velikonočni številki objavljamo govor Urbana Šajna, ki ga je imel ob slovenskem kulturnem prazniku na Jožefovem hribu. Urban Šajn je že vrsto let dejavno vpet v življenje hriba ter s svojim sodelovanjem pri različnih kulturnih pobudah soustvarja njegovo živahno kulturno dogajanje.

Rad bi vam spregovoril o ljubiteljski kulturi, ki je del mojega življenja že od otroških let. Ljubiteljska kultura v Sloveniji je množična, raznolika in izjemno kakovostna. Stoletja je bila med najpomembnejšimi gradniki identitete slovenskega naroda, velik razcvet pa je doživela v drugi polovici 19. stoletja s čitalnicami in tabori, na katerih so ljudje množično zahtevali uresničitev programa Zedinjene Slovenije. Čitalnice in tabori so imeli osrednjo vlogo pri razcvetu slovenske kulture in krepitvi narodne zavesti, dobro organizirana ljubiteljska kultura pa je nadomestila pomanjkanje narodnih kulturnih ustanov.

Kulturna društva so danes dobro organizirana preko Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, ki se združujejo na področjih vokalne in instrumentalne glasbe, gledališča, lutk, folklorne, likovne in literarne dejavnosti, plesa in filma.

Sam sem v preteklosti sodeloval v Ljubiteljskem gledališču Teharje pod umetniškim vodenjem pokojnega g. Petra Simonitija in sodelujem še danes v preimenovanem društvu Gledališče Petra Simonitija, ki ga v njegovem duhu odlično vodijo njegovi najtesnejši kulturni sodelavci. Na vsa sodelovanja imam lepe spomine. Eden takšnih me veže na mojo prvo vlogo v gledališču – vlogo

kanarčka v Prešernovi pesmi *Nuna in kanarček*, ki mi jo je dodelil g. Peter, s tem pa mi je pripel tudi umetniški nadimek, ki se me je dolgo držal v društvu. Klicali so me kar Kanarček.

Ljubiteljska kultura in ustvarjalnost sta organizirani in delujeta tudi v manjših skupnostih in krajih zunaj okvirjev javnih sredstev ter v obliki različnih skupin. Namen takšnih skupin je najprej socialna povezanost skupnosti in kraja, krepitev občutka pripadnosti in sodelovanja, pa

tudi krepitev kulturne identitete posameznika. Tu bi izpostavil tako dejavnosti z otroki in mladimi kakor tudi odraslimi in starejšimi na Jožefovem hribu. Te dejavnosti že nekaj desetletij organizira in vodi skupnost lazaristov, med njimi je najbolj dejaven in zaslužen na tem področju g. Jože Planinšek. Sam pri tem sodelujem že od svojih prvih šolskih dni. Prepričan sem, da moj pogled na kulturo, lokalno skupnost in domovino danes ne bi bil tak brez sodelovanja na našem hribu. Starša sta me vedno spodbujala, me usmerjala in mi dajala vzor kulturnega, skupnost, kot je ta na hribu, pa me je ob spodbudi vrstnikov pritegnila, da se kulturno udeležujem še danes. Tako smo z vrstniki ustvarili močne vezi, ki so nas iz skupnega

udejstvovanja oblikovale v dobre prijatelje. Skozi leta smo sooblikovali veliko dogodkov, ki so nas osrečili, izobrazili in nam dali drugačen pogled in vrednote. Najprej smo sodelovali pri recitalih, nato pri krajših Miklavževih igrah, kasneje pa uprizorili kar nekaj pustnih veseloiger, vse do misterija *Slebernik* in *Velikega odra sveta*. Težko si je predstavljati, da se v tako mali župniji zmore izpeljati tako velik projekt, v katerega je vključenih skoraj sto igralcev.

Nekje med vsem tem dogajanjem pa se je na hrib z družino preselil g. Primož Krt. Hitro se je vključil v kraj in župnijo in na željo g. Jožeta zbral skupino fantov, ki bi ob priložnostih kaj zapeli. Na začetku nas večina ni imela veliko izkušenj s petjem, vsi pa smo imeli željo po petju in druženju. Sprva se nas je nabralo za oktet in poimenovali smo se Fantje z Jožefovega hriba. Po štirinajstih martinovanjih, ko vsako leto praznujemo tudi naš prvi javni nastop, se hvala Bogu nismo zdesetkali, temveč pomnožili in postali vokalna skupina. Še vedno smo Fantje z Jožefovega hriba, ki radi pojemo in se družimo. Kot skupina smo zrelejši, kot prijatelji bolj povezani. Veselimo se vsakih petkovih vaj in kakšnega izziva, ki nas čaka skozi leto. Lani smo ponosno izdali svoja prva dva CD-ja, tudi za letos imamo načrte, za katere boste gotovo pravočasno izvedeli. Hvaležni smo našemu vodji Primožu za vse, kar je bilo, in Bog daj, kar še bo. Smo skupina, kjer je vsak posameznik pomemben, in tako se radi spominjamo vseh gostovanj doma in v tujini, vsakega pozitivnega odziva, aplavza in ponovnega povabila.

Danes so mlade generacije brez posebnega zanimanja za tradicionalne slovenske praznike in običaje, niti jih ne poznajo, saj je njihovo najbolj privlačno sredstvo izobraževanja in obveščanja medmrežje. Poleg tega le redkokateri medij daje poudarek praznikom, ki so jih praznovali in se ob njih zbirali naši predniki. Okoli prvega novembra se tako težko izogneš povabilu na noč čarovnic, v decembru se vsi mrzlično pripravljamo na dobrega moža iz Amerike, februarja pa ob vseh reklamah fant prav gotovo ne bo pozabil pokloniti

svoji izbranki pozornosti ob valentinovem. Če se malo poglobimo v običaje, ki so prišli do nas z drugih delov sveta, imajo zelo malo vsebine oziroma je ta dostikrat povezana s trženjem. Lahko pa se vrnemo nekaj desetletij nazaj, ko še medmrežja niso poznali in so se na slovenskih tleh ob začetku novembra zbirali ljudje in družine ob prazniku vseh svetih, ki je praznik upanja, vere in ljubezni do vseh tistih, ki jih ni več med nami. V decembru so otroci pripravljali Miklavževe igre, ki so jim z vsebino dajale lepo popotnico za življenje. Mladi fantje pa so »pušeljc« poklonili dekletom dvanajstega marca ob godu svetega Gregorja. Takrat so tudi v pozitivnem duhu prihajajoče pomladi predvsem v obrtniških krajih spuščali v potoke pisane barčice z lučjo, tako imenovane gregorčke. Na pustno nedeljo pa so pripravili veseloigre, ob katerih so se na hudomušen način spomnili vsega, kar se je dogajalo tisti čas predvsem v kmečkem okolju. Krivico bi naredil, če bi posploševal, ker so še vedno okolja in ljudje, ki se trudijo ohranjati te običaje, tako tukaj pri nas v župniji kakor tudi širše v regiji in državi. Menim pa, da se na splošno v slovenskem prostoru ne daje veliko pomena tem običajem in se premalo spodbuja ljubiteljsko kulturo.

Ob pogledu po dvorani se srečamo znani obrazi, ki smo tukaj za to, da sooblikujemo dogodek. Nekateri s svojimi talenti, drugi s spodbudo. Tako lahko prav vsak, bodisi gledalec bodisi nastopajoči, prispeva k počastitvi vsega kulturnega, kar se na našem hribu dogaja. Gotovo ni zelo veliko okolij, kjer bi se tako spodbujalo mlade in starejše z različnimi talenti, kot tukaj na hribu, in prav gotovo ne toliko hvaležnih gledalcev, ki nas skozi vsa leta spremljate na naših dogodkih. Ta občutek privoščljivosti in spodbude vsakega talenta, ki se pojavi na hribu, ni samoumeven za ustvarjalca,

mladega ali starega, pomeni pa veliko spodbudo in gonilo za nadaljnje ustvarjanje. Tega se zaveda vsak izmed nastopajočih, zato vse priprave in vaje na nastop dobijo poseben smisel.

Na predvečer slovenskega kulturnega praznika je prav, da si najprej čestitamo kot Slovenci, ki se vsak v svojem okolju po svojih najboljših močeh trudi kulturno udelejevati kot ustvarjalec in/ali gledalec. V mislih se moramo zahvaliti vsem tistim, ki so se skozi stoletja trudili kot žrtve, odlični pesniki, pisatelji, skladatelji in ostali ustvarjalci, da se v naši državi lahko brez zadržkov slovensko piše, bere, poje in govori. V naši zavesti pa si zaželim, da bomo pri tem vztrajali, vzgajali in spodbujali tako mlade kot odrasle, da bodo ustvarjali v takšnih okoljih, kot je naše, z vsebino, ki ohranja in krepi naš narod in našo kulturo.

Naj zaključim s Slehernikom, ki ob koncu svoje zemeljske poti pove naslednjo misel, glavno sporočilo igre in našega življenja: »In ker vsakršno življenje igra kratka res samo je, igri in življenju vsak naj milostno bo naklonjen.«

Bog me je poklical sem

Metka Klevišar

Ko smo mladi, si življenje predstavljamo precej drugače, kot potem poteka. Vse nam je precej jasno in si niti malo ne predstavljamo, da bo skoraj vse drugače.

Vsaj meni se je dogajalo tako in verjetno tudi vsem vam. Z mnogimi stvarmi sem bila zadovoljna, z nekaterimi pa tudi ne. Šele pozneje sem spoznala, da je bilo vse, kar se je zgodilo, popolnoma prav zame. To sem dojela veliko pozneje in marsikaj spoznavam šele sedaj, ko sem že stara. Tako sem lahko hvaležna za vse, kar se mi je zgodilo.

Da bi o tem pisala za Zvon s hriba, mi je prišlo na misel letos v začetku marca, ko smo na drugo postno nedeljo poslušali odlomek iz Prve Mojzesove knjige, kako je Bog poklical Abrahama, takrat Abrama, da mu sledi v novo deželo. In Abraham je vse pustil in sledil Gospodu. Pomislimo, kaj vse se je potem dogajalo Abrahamu. Tako kot njega tudi nas Bog kliče, vsakega na svoj način. Največkrat se tega niti ne zavedamo. Morda nekateri temu klicu tudi ne sledijo.

Že trinajsto leto živim v Domu sv. Jožef v Celju, skupaj s 120 stanovalci doma. Zelo različni smo, vsak na svoj način potrebuje določeno pomoč za življenje. Nekateri težko sprejemajo dejstvo, da ne morejo živeti več doma tako kot prej. Ob poslušanju odlomka o Abrahamu mi je prišlo na misel, da smo z odhodom v dom sledili Božjemu klicu. Jaz se tega zelo zavedam, večina pa morda sploh ne. Verjetno nam bi bilo lažje, če bi se tega zavedali.

Gotovo ni lahko biti star, opustiti stare navade in postajati vedno bolj nemočen. Ampak to je ena od postaj našega življenja, ki je zelo pomembna. Morda neprijetna, vendar po

svoje zelo dragocena. Bogatejši smo za veliko pomembnih spoznanj. Bog nas kliče sem in nas tu srečuje na prav poseben način. Pred trinajstimi leti sem vedela, da bom pri svoji bolezni, ki se je počasi razvijala, verjetno kmalu potrebovala pomoč. Začela sem se odločati, kam naj bi šla. V Ljubljani sem imela veliko najrazličnejših možnosti. Nazadnje pa sem se odločila za Dom sv. Jožef v Celju, kjer je zelo veliko programov. Vseh se zdaj ne morem več udeleževati, zelo intenzivno pa spremljam vse dogajanje. Globoko sem prepričana, da sem sledila Božjemu glasu, ko sem se odločila, da pridem sem, čeprav se tega takrat nisem zavedala.

Življenje

Jože Kužnik

Življenje – kaj je to?

Je to skupek kemičnih in fizikalnih elementov, ki so se slučajno tako uredili in spojili, da se je porodilo življenje? Nikakor! Življenje je mnogo več kot to, to vsi čutimo. V svojem bistvu pa ostaja skrivnost, ki ji ne pridemo do dna.

In kaj je človeško življenje? Človeško? Ali je naše življenje sploh človeško?

Nekateri trdijo, da ni. Vojne, sovraštvo, terorizmi vseh vrst – človeško življenje je nečloveško, svet je krut. Ti glasniki nesreče so najglasnejši. Posledica tega je strah, strah zase in za potomstvo. Zato se žene odločajo, da ne bodo imele otrok, ki bi bili žrtve takega nečloveškega življenja.

Drugi – in teh nas je večina – pa človeško življenje cenimo. Vidimo njegovo lepoto: to, da smo, da lahko živimo, se veselimo, delamo, izboljšujemo naš svet in upamo, da se bo naše življenje – na drugačen način sicer – nadaljevalo še po smrti.

Človeško življenje je podobno drevesu. Kadar drevesu »škodujemo«, ga ranimo, posekamo, takrat z velikim truščem pade na tla, da odmeva povsod. Nasprotno pa množica dreves tiho in mirno, brez hrupa raste in rojeva sad. Tako tudi napovedovalci nesreče povzročajo precej hrupa, medtem ko večina ljudi mirno živi in omogoča rast in napredek človeštva.

Pri vrednotenju življenja so imela in imajo pomen številna verstva po svetu – bolj ali manj. Najčistejše in najboljše vrednotenje človeškega življenja pa ima krščanstvo, kjer ima življenje neprecenljivo vrednost. Kristjani namreč verujemo, da je življenju to vrednost dal sam Bog, ki se je učlovečil, nam postal enak v vsem,

razen v grehu. Rodil se je iz žene kot vsak človek, Jožef in Marija sta ga učila in vzgajala kot drugi starši, opravljal je svoj življenjski poklic kot drugi ljudje, čustvoval je, se veselil in žaloval kot vsi ljudje. Da, bil je človek v pravem pomenu besede. In kot človek je tudi trpel in umrl, vendar na tako krut način kot le malokdo, na križ pribit in zasmehovan od rojakov. Vendar se je prav ob tem pokazalo, da je Jezus tudi Bog, saj je tretji dan zmagoslavno vstal od mrtvih in tako tudi vsem nam odprl vrata v večno življenje. Človeškemu življenju je dal tisto pravo vrednost, da je namreč to pot do poveličanja.

Človeško življenje je torej zares človeško, ko temelji na velikonočni skrivnosti, ko je odprto za večno življenje! Vstali Kristus, naš Gospod, in samo on premaguje nečloveškost in daje pravo vrednost, pravi smisel in cilj človeškemu življenju.

Ljudske pobožnosti in srede pred prvim petkom

Jože Planinšek CM

Na Jožefovem hribu smo z začetkom delovanja Doma sv. Jožef začeli tudi s posebno pobožnostjo na čast našemu zavetniku sv. Jožefu ob sredah pred prvim petkom.

To je čas molitve za blagoslov pri vsem našem delu, ki ga želimo čim boljje opravljati, da bomo, kolikor je le mogoče, z Božjo pomočjo res stalen misijon, kot smo si zadali. Vse te prošnje izročamo v naročje našemu zavetniku, h kateremu tudi vsak dan pri sleherni sveti maši in tudi sicer molimo svojo molitev njemu na čast in v priprošnje.

Pobožnosti srede pred prvim petkom nismo začeli mi z dejavnostjo Doma sv. Jožef, temveč smo jo le obudili in poživili, kar pa nam ni še povsem uspelo, zato smo z njo še vedno na poti, kjer iščemo, zlasti z zaposlenimi, tudi nove ali drugačne, ustrežnejše oblike. Za lažje razumevanje je dobro, da na kratko in povsem poljudno pogledamo v zgodovino Cerkve, kako so se takšne pobožnosti rojevale in kaj pomenijo danes.

V prvi Cerkvi so se ljudje zbirali k »lomljenju kruha«, kot so imenovali takratno bogoslužje oziroma sveto mašo. Tako je bilo dolga stoletja in kot v apostolskem času so tudi kasneje ljudje čutili, da brez tega zbiranja niso mogli živeti. V duhu Jezusove misli, da kjer so ljudje zbrani v njegovem imenu, je on sredi med njimi, je bil to osrednji dogodek srečevanja ljudi z Gospodom, ki so ga pri »sveti večerji« tudi prejeli. Srečevanje z Gospodom je bilo tako osredotočeno na svete maše in molitev, niso pa poznali češčenja Svetega rešnjega telesa izven maše, kot je to zelo živo danes. Niti niso poznali tabernakljev, kjer bi slovesno hranili oziroma izpostavljali Sveto rešnje telo. Tega so hranili v majhni omarici, praviloma vzdani v steno nekje v prezbiteriju cerkve, da so ga ponesli, kadar je bilo treba, umirajočim kot »sveto popotnico«.

V srednjem veku so se počasi porajale različne pobožnosti ljudskega češčenja Boga, na primer s sv. Frančiškom jaslice, nato križevi poti, iz česar so nastale pasijonske igre, in podobno. Tudi druge verske vsebine so začele dobivati predstavitveno podobo, zlasti različni misteriji, kot je znameniti Slehernik, kasneje Veliki oder sveta in podobno. Na bogoslužnem področju so zlasti v baroku in naprej nastajale različne pobožnosti, tako na čast Svetemu rešnjemu telesu kot tudi drugim skrivnostim naše vere in svetnikom. Nastopilo je češčenje Svetega rešnjega telesa izven maše, zato so se pojavili lepi, mogočni tabernaklji, ki so bili kasneje marsikje vgrajeni v oltarje in je to še danes čutiti, v novejših cerkvah pa so redno vgrajeni v veliki oltar. S tem vzporedno so začele nastajati tudi zunanje manifestacije, procesije in kongresi.

Pobožnost češčenja presvetega Srca Jezusovega je nastopila s skrivnostnim videnjem s. Marjete Marije Alacoq leta 1673, ki povabi k obhajanju devetih prvih petkov zapored. To se je hitro utrdilo in tako so prvi petki v mesecu dobili zelo pomembno mesto in težo v ljudskem verovanju. Pobožnosti na čast Srcu Jezusovemu je sledila pobožnost na čast Srcu Marijinemu ob prvih sobotah, ki je nastala že pred fatimskimi dogodki, z njimi pa dobila veliko spodbudo in razširitev. Zanj je bil še posebej zaslužen papež Pij X., pri nas pa ljubljanski nadškof Gregorij Rožman. Tako prvi petki kot sobote imajo v ospredju prejem zakramentov, spoved in obhajilo ter zadoščevanje, sobote pa poleg tega tudi misel na duhovne poklice. Tema dvema dnevoma se je pridružila še sreda pred prvim petkom kot priprava nanju in od vsega začetka tudi priporočanje svetemu Jožefu zlasti za srečno smrt, blagoslov družin in sveto Cerkev; zavetnik vseh teh razsežnosti našega življenja in vere je prav sveti Jožef. Pri tem je treba upoštevati še značilnosti naših krajev, kjer je bil glavni zavetnik naše cesarske družine Habsburžanov sveti Jožef, zato je bil tudi zavetnik mnogih avstrijskih dežel, med njimi glavni zavetnik Štajerske.

V tridnevju prvega petka, sobote po prvem petku in srede pred prvim petkom imamo nekako

zaobjete »najtoplejše« vsebine naše vere. Boga, ki ima ljubeče srce, Marijo z njeno materinsko priprošnjo in svetega Jožefa kot zvestega skrbnika in predanega varuha.

Njim se tudi tu na Jožefovem hribu izročamo v varstvo in priprošnjo. Ker pa je sveti Jožef, zaročenec Device Marije, zavetnik naše cerkve, župnije in Doma, mu razumljivo pripada posebno mesto in temu ustrezno želimo dajati poudarek prav s sredo pred prvim petkom. Duhovniki, sestre, stanovalci Doma sv. Jožef, župljani in obiskovalci cerkve ter naši zaposleni imamo različne skrbi, želje ter poslanstva, kjer je še kako dobrodošlo, da se za vse lahko priporočamo tako mogočnemu priprošnjiku, kot je sveti Jožef. Z izgradnjo naše zaobljubne cerkve njemu na čast pa je bil na poseben način postavljen nad naše mesto in deželo, zato smo tu pred njim vedno tudi s prošnjo tako za mesto kot deželo in našo domovino, da ob našem trudu v Domu sv. Jožef in župniji ter kraju prinaša odločilni del s svojim varstvom nad nami in priprošnjo.

V želji, da postane sreda pred prvim petkom zares nekaj posebnega in tudi velikega, predvsem pa našega, smo tako župljani, krajani, obiskovalci cerkve kot tudi stanovalci Doma vabljeni, da se redno in v čim večjem številu zbiramo ob 18. uri pri molitvi, češčenju in nato sveti maši. Z zaposlenimi v Domu imamo na ta dan tudi poseben program, ko se zberemo ob 14. uri in dogajanje sklenemo ob 16. uri s sveto mašo v kapeli oziroma z druženjem.

V življenju je pomembnih veliko različnih stvari in razsežnosti. Ene so povsem osebne, druge splošne, pri vseh pa je temeljno, da smo zaupni in prepričani, da vsega ne zmoremo sami, temveč da za vse poleg drugih potrebujemo tudi Božji blagoslov, kjer pa je še kako dobrodošla tudi priprošnja naših zavetnikov, zlasti svetega Jožefa, ki je simbol našega hriba.

Velika noč – praznik vere in spomina

Valerija Dimec

Velika noč je praznik, ki v sebi nosi več kot le spomin na dogodek iz evangelija. Je tudi čas družine, običajev in spominov, ki jih človek nosi s seboj vse življenje. V mnogih domovih so se dnevi pred veliko nočjo začeli s pospravljanjem hiše, peko potice, barvanjem pirhov in pripravo jedil za blagoslov. Okoli teh preprostih opravil pa so se tkale družinske vezi in prenašala vera iz roda v rod.

Velikonočni jerbas gospe Marjete Roblek

Na veliko noč se pripravljamo tudi v Domu sv. Jožef. Stanovalci so skupaj ustvarjali velikonočne voščilnice, ki sta jih šivali stanovalka ga. Očko in sestra Alma, pri lepljenju, sestavljanju in pakiranju pa je sodelovala stanovalka ga. Škorjanc. V sodelovanju s prostovoljko Tanjo pripravljamo tudi velikonočno dekoracijo, ob tem pa na ustvarjalnih srečanjih pogosto obujamo spomine na pripravo in praznovanje velike noči nekoč. Na pogovornih skupinah preberemo kakšno postno zgodbo in se ob njej skupaj pogovarjamo.

Postni čas je v domu zaznamovan tudi z duhovno pripravo. Duhovniki g. Kužnik, g. Brilej in g. Šeruga v kapeli ob sredah in petkih vodijo križev pot za stanovalce, g. Kužnik pa ima postno pripravo na sveto spoved, ki jo omogočimo vsem stanovalcem.

Naši stanovalci nosijo v sebi veliko spominov na velikonočne praznike iz svojih družin. Nekaj utrinkov o tem, kako so nekoč doživljali in praznovali veliko noč, delijo z nami v naslednjih vrsticah.

Velika noč je tudi ohranjanje kulturne dediščine

Rojena sem bila v Ljubljani, z možem pa sva se preselila na Gorenjsko. Že v mladosti je imela velika noč velik pomen v naši družini. Z možem sva ohranjala našo kulturno dediščino in vse običaje, povezane z veliko nočjo. Najprej smo poskrbeli za čistočo, pospravili hišo in okolico. Na veliki četrtek smo bili pripravljene na veliko stvar, ki se bo zgodila. V naši družini smo začeli s pripravami že na tiho nedeljo, ko so otroci spraševali, zakaj je vse pokrito. Z možem sva jim razložila. Sami smo izdelali »gobance«, narejene iz oblancev in pobarvane z različnimi barvami. Z velikim veseljem smo jih pletli. Stara navada je bila, da smo morali otroci in starši imeti nova oblačila za veliko noč, tega običaja smo se držali tudi v moji družini. Na veliki petek smo pripravili žegen, ki smo ga odnesli v soboto. V jerbasu, pokritem z vezanim velikonočnim prtom, smo ga odnesli h kapeli, kjer je soseda postavila

mizo in oltar. Zjutraj so šli fantje iskat ogenj, sama sem pripravila kmečko peč in drva, da so s tem ognjem zakurili, zažgali staro butarico in oljčno vejico. Ob sedemdesetletnici časopisa Družina smo ravno na cvetno nedeljo romali z avtobusom v Rim. Zraven sem nesla butarico in oljčno vejico. To je bil velik blagoslov, saj sem bila pri zadnji maši, ki jo je daroval papež Frančišek.

Za našo družino so bili verski dogodki ob veliki noči nepozaben družinski praznik. Ni bilo praznika, da se ne bi družina zbrala ob veliki mizi. Vnuki mi še danes pripovedujejo, da se še vedno spominjajo kosil, ki smo jih imeli pri naju. Zdaj ko sem v domu, v notranjosti doživljam lepoto, ker vem, da sem prišla v dobre roke. Hvaležna sem Bogu, da sem po svoji hčeri spoznala Jožefov hrib. Zelo dobro se počutim, saj imam dom, ne samo sobo.

Marjeta Roblek

**Velika noč je največji cerkveni praznik,
ki nam je prinesel Odrašenika**

Ko sem bila majhna in ko sem odraščala, je bila velika noč praznik, ki smo ga z veseljem pričakovali. Bilo nas je pet otrok. Jaz sem bila najmlajša. Imeli smo dobre in skrbne starše. Oče je bil mežnar pri Sv. Ahacu v Stopčah, v šentjurski podružnici. Vsak dan je bilo treba ročno zvoniti. Ata je ob sobotah in predprazničnih dnevih potrkaval, na kar so bili krajani zelo ponosni. Igral je harmoniko, ki jo je naučil tudi starejšega, žal pokojnega brata Francija. Bili smo verna družina. Spoštovali smo vse cerkvene praznike. Vsi otroci smo redno hodili k maši. Vsak večer smo molili in se zahvaljevali za vse, kar smo lepega doživeli.

Da, velika noč je bila poseben praznik. Mama je spekla potico in za vsakega od nas v posebnih glinenih posodicah potičko. Barvali smo pirhe in nesli k žegnu vse, kar spada k veliki noči. Po obisku svete maše smo imeli skupen zajtrk. Ata

je molil naprej, mi pa za njim. Voščili smo si zdravje in vse lepo za veliko noč.

Vesele in zdrave velikonočne praznike želim vsem, ki skupaj preživljamo dneve in nam je lepo pri Sv. Jožefu.

Silvestra Leskovšek

Spomin na veliko noč

Včasih sem sama pekla potico, barvala jajca, pripravljala jedi za veliko noč, z možem sva nesla jedi k blagoslovu. Letos bom praznovala veliko noč v domu. Sin me bo peljal v cerkev k maši za cvetno nedeljo in veliko noč. Skupaj bova spila kavo.

Jožefa Zakošek

Recital stanovalcev ob prazniku kulture

Vladka Blažič

Že nekaj časa sem razmišljala, da bi naši domski stanovalci lahko pripravili svojo prireditev ob slovenskem prazniku kulture, Prešernovem dnevu. Tako smo se v lepem številu zbrali v ponedeljek, 16. februarja 2026, v 1. nadstropju na Emini vasi.

Izbor stanovalcev za recital je bil zelo spontan, naslovljen s preprostim vprašanjem, ali bi želeli sodelovati. Izbrati so morali med pesmimi različnih slovenskih pesnikov ali pa so pobrskali po svojem spominu iz šolskih dni. Izbrana tema je bila ljubezen. Naslov recitala Ljubezen je bila, ljubezen še bo je bil vzet iz Prešernove pesmi. Stanovalci so v lastni interpretaciji predstavili pesmi Franceta Prešerna, Srečka Kosovela, Ivana Minattija, Otona Župančiča in Vide Taufer. Na prireditvi so tako nastopili: Franci Kastelic, Danica Očko, Anton Levart, Ana Škorjanc, Zinka Lorger, Ana Marija Škornik, Stanko Zajc, Matilda Vidmar, Marjeta Roblek ter Valerija Dimec. Med recitacijami je domski zbor stanovalcev prepeval ljubezenske ljudske pesmi. V pevskem zboru so prepevali: Leopold Galof, Anton Feuš, Augustin Vinko, Marjan Obrez, Vinko Vodusek, Terezija Vozlič, Margareta Valh in Jožica Veternik. Nekaj pevcev je sodelovalo tudi pri recitacijah. Za sceno je poskrbela Marjeta Roblek in nam posodila svoj kipec Prešerna in slovesno izpisano Zdravljico, Albina Krajner je za to priložnost naslikala »Povodnega moža in Urško« v valovih Ljubljane, sama pa sem povezovala recital in spremljala zbor stanovalcev.

Ob koncu smo se razšli veseli in zadovoljni, da smo uspeli narediti nekaj lepega, z željo, da še kdaj sodelujemo na podoben način. Tako se je naša prireditev pokazala tudi kot dober primer montessori prakse.

Utrinki iz Varstva starejših

Valerija Dimec

Skupaj ustvarjamo lepe trenutke

Življenje v Varstvu starejših na Jožefovem hribu bogatijo številni drobni dogodki, ki prinašajo veselje, ustvarjalnost in povezanost. Nekaj zimskih utrinkov je za naš Zvon zapisala Valerija Dimec.

V januarju smo članice ustvarjalne ure ponovno izvedle predstavo Žabji kralj. Stanovalci so izrazili željo, da bi jo imeli v popoldanskem času, da si jo lahko ogledajo tudi njihovi svojci. 14. januarja smo igro ponovno uprizorile ob 16. uri, povabile smo svojce, otroke naših zaposlenih in farane.

Pust – razigran in vesel, kot je bil nekoč

Priprave na ta dan so potekale že več tednov.

Stanovalci so skupaj s prostovoljkami in v okviru delovne terapije izdelali čudovite rože za vse, ki so želeli sodelovati. Cvetlično ovratnico je dobila tudi naša Lucy, ki nas obiskuje vsak torek.

Ideja, da bi naša hiša postala živahen travnik, se je porodila ob prejemu priznanju Zlata vrtnica za leto 2024 za lepo urejeno okolico. Pikapolonice so delile sveže pečene sladke miške, ki so jih cvrli v kuhinji, glas harmonike pa je vabil k plesu in petju. Srca so nam ogrele tudi simpatične maškare iz Vrtca Skalna klet. Mišk in veselega vzdušja so bili deležni tudi stanovalci, ki so ostali v sobah, saj jih je obiskala vesela pustna povorka. Vsako leto je naše pustovanje doživeto in razigrano, zato si bomo še naprej z veseljem prizadevali ohranjati ta lep ljudski običaj.

Utrinki Orglarske šole sv. Jožefa

Miha Lokovšek

O prizadevanjih in namenu šole smo pisali v predpretekli številki našega Zvona. Naj pa tokrat izpostavimo le izbor bogatega dogajanja naše šole v fotografiji:

– Tradicionalni skupni orgelski nastop učencev šestih glasbenih šol. Večer s predstavitvijo učencev orgel, ki ga že nekaj let pripravljamo skupaj Orglarska šola sv. Jožefa Celje (kot organizator), Glasbena šola Celje in Umetniška gimnazija Celje, Glasbena šola Fran Korun Koželjski Velenje in Umetniška gimnazija Velenje ter Glasbena šola Nazarje. S sveto mašo so se z igranjem predstavili učenci naše orglarske šole in jo tudi oblikovali. Po njej so se predstavili vsi učenci omenjenih šol in v polni cerkvi prikazali svoje s pridom pridobljeno glasbeno znanje.

– Seminar ljudskega petja za organiste in pevovodje s prof. Gregorjem Klančičem s poudarki: • Uvodna pesem (Romarji upanja) • Besedilo cerkvenih pesmi je molitev • Izbira tempa, orgelskih registrov in pomen interpretacije • Praktično delo – vsak od udeležencev zapoje eno ali dve pesmi in poda svoje mnenje • Pomen petja pri bogoslužju • Osnovno poznavanje navodil o glasbi pri bogoslužju • Praktično delo po skupinah • Predstavitev dela in evalvacija pridobljenega znanja.

– Igrana sveta maša s koncertom Ljudmile Ane Par ob sklepu šolanja na orglarski šoli pod vodstvom mentorice Andreje Golež Gruden.

– Gostovanje strokovne ekskurzije Orglarske šole v Ljubljani s predstavitvijo dela naše in omenjene šole, izmenjava izkušenj in predstavitev naših Riegerjevih orgel.

Ob vsem naštetem prisrčno vabljeni k vpisu v novo šolsko leto 2026/2027 (več info na miha.lokovsek@jozef.si) in dobrodošli na Jožefovem hribu!

»5 minut« za montessori

Sara Črepinšek

Gospa ima demenco. Pogosto se izgubi v prostoru. V skupini težko sodeluje. Ko dejavnosti potekajo prehitro ali kadar je ljudi preveč, ne ve, kaj bi.

Ko jo vprašamo o njenem življenju, izvemo, da je bila vzgojiteljica, da je rada delala z otroki, hodila v hribe in z možem pogosto obiskovala galerije. Umetnost jo je vedno zanimala. Zato smo poskusili nekaj preprostega. Predstavili smo ji reprodukcije umetniških del iz Narodne galerije v Ljubljani. Brez razlage in navodil. Pustili smo, da raziskuje sama. Slike so takoj pritegnile njeno pozornost. Po nekaj trenutkih je začela govoriti. Opisala je barve in motive na sliki. Čedalje bolj je žarela. Drugi stanovalci so se vključili in z zanimanjem poslušali.

Zaposleni so bili prav tako presenečeni. Vsi so poslušali. Kar je bilo prej težko, je sedaj postalo samoumevno. Montessori pristop pri starejših in osebah z demenco izhaja iz človekove življenjske zgodbe. Ko dejavnost povežemo z njegovimi interesi in izkušnjami, se pogosto pokaže veliko ohranjenega znanja, na katerem lahko gradimo. Zato naj demenca ne bo strah in trepet, temveč nova priložnost za povezovanje.

Dobrodošli in slovo

Jure Levart

Jelka Vrhovšek

Od zadnjega izida božičnega *Zvona* se je od nas poslovila in odšla v zasluženi pokoj naša sodelavka **Jelka Vrhovšek**. Jelka, hvala za vse, kar si v teh letih naredila za naše stanovalce in sodelavce. Tvoje delo in tvoja prijaznost bosta med nami gotovo pogrešana. Želimo ti mirne in lepe dni v novem življenjskem obdobju. Oglasi se še kdaj pri nas.

V mesecu februarju pa sta se nam pridružila dva mlada kuharja iz daljne dežele Filipinov –

Christian Jay Dulzura Aquino

Christian Jay Dulzura Aquino in **Renzo Real Manapsal**. Prinesla sta nekaj novega in svežega v našo kuhinjo. Ker sta daleč od doma, se bomo potrudili, da se bosta pri nas počutila čim bolj domače. Veselimo se tudi dneva, ko nam bosta pripravila kakšno značilno jed iz svoje domovine.

Renzo Real Manapsal

V tem času smo bili pri novih zaposlitvah kar nekoliko »mednarodni«, saj se nam je pridružila tudi strežnica iz Ukrajine, **Oleksandra Ryitikova**, ki s svojo družino že nekaj časa živi v Sloveniji. Tudi njej želimo, da bi se v našem domu dobro počutila in hitro našla svoje mesto med sodelavci in stanovalci.

Oleksandra Ryitikova

Spomin na gospoda Lavriča

Jure Levart

Prva sredo v mesecu marcu je bila nekaj posebnega. Tokrat smo se zaposleni prvič zbrali pri sveti maši v Slomškovi kapeli. Na začetku maše pa je gospod Jože obudil spomin na gospoda Lavriča, ki se je nedavno poslovil od nas.

Moj spomin nanj seže hkrati blizu in hkrati daleč. Še posebej mi ostaja v spominu februarjska prva sredo, ko je bil zadnjič z nami. Še danes slišim njegovo prepevanje. Spomnim se tudi, kako je stal zadaj v cerkvi pri spovednici in prepeval tako, da je kar odmevalo.

Tokrat je našo prvo sredo prvič spremljal iz nebes. Tudi odmeva njegovega glasu ni bilo več.

Kolikokrat sva se pogovarjala prav v Slomškovi kapeli, kjer smo ob prvi sredi obhajali sveto mašo zanj. Kolikokrat je tudi pisal za našo revijo *Zvon s hriba*. Spominjam se tudi njegovih pridig ob prvih sredah, ko se je znal približati razumevanju naših zaposlenih, ki vsak dan služijo bolnikom

in ostarelim, ter to naše delo povezati v smiselno celoto ...

Gospoda Lavriča bi lahko opisal kot moža reda. Če za koga, potem bi zanj zagotovo veljal tisti stari rek: *Služi redu in red te bo rešil*. To se je pokazalo že, ko sem prvič stopil v njegovo sobo. Vse je bilo na svojem mestu. Postelja vojaško postлана, miza pospravljena, na njej pa navadno odprta knjiga. Vse zloženo in urejeno. Čevlji zloženi na svojem mestu ... Vedno točen kot ura. Vedno urejen. In vedno nasmejan.

Tudi skromnost je beseda, ki ga dobro opiše. Tisti evangeljski stavek: »**Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli**« (prim. Mt 6,25) je

bil očitno del njegove življenjske drže. Zase ni potreboval skoraj ničesar. Jože mi je celo povedal, da odkar ni imel več vozniškega izpita, ni imel niti centa mesečnega stroška zase. To skromnost si preprosto čutil iz njegovega življenja. Zase pa ni ničesar pričakoval.

Nikoli ne bom pozabil njegove natančnosti, ko sva prevajala članek iz srbščine v slovenščino. Šla sva besedo za besedo, stavek za stavkom. Ustavljala sva se ob pomenu besed, se vračala nazaj in znova premislila. Postavljala vejice in pike. Pri njem ni bilo nič površnega ali približnega. Vse je bilo natančno in premišljeno.

Bil je tudi ljubitelj narave in športa. Včasih je beseda med nama nanesa na tek, saj se je kot mladenič udeleževal organiziranih tekov. Kot tekač je bil vztrajen. In tak je bil tudi v življenju. Vedno vedrega duha, a hkrati odločen, kadar se je komu godila krivica. Njegova odločnost pa ni pomenila trdote ali nespoštovanja, ampak spoštovanje do vsakega človeka.

Njegova duhovnost je bila realna in praktična. Zares vincencijanska. Življenjska in takšna, da si jo začutil takoj, ko si stopil iz njegove sobe. A bila je tudi zahtevna, tako kot je bil zahteven sam do sebe.

Njegova življenjska pot, kot jo opisuje v svoji duhovni oporoki, je bila zaznamovana z mnogimi preizkušnjami. Rodil se je leta 1932 v Loškem Potoku v verni kmečki družini. Že kot ministrant je začutil željo po duhovništvu. Med vojno je prišel med lazariste v Ljubljano, a so se razmere po vojni spremenile in vrnil se je domov. Dolga leta je delal na kmetiji in celo na občini. Šele pozneje je ponovno začutil Božji klic, ko ga je domači župnik nepričakovano vprašal: »Ti, ali ne bi šel v lemenat?«

Tako je pri tridesetih letih ponovno stopil na pot duhovništva med precej mlajše sošolce, a kot pravi sam, so kljub razlikam v letih postali prijatelji. Po letih študija je bil posvečen v duhovnika in svojo službo opravljal na različnih krajih.

Poseben pečat v njegovem življenju so pustila leta v Beogradu. Tam je deloval v župniji sv. Cirila in Metoda med verniki iz narodnostno in versko mešanih družin. V takšnem okolju je znal graditi mostove. S sestrami usmiljenkami in verniki je ustvarjal živo župnijsko skupnost, odprto tudi za pravoslavne vernike. Sam je zapisal, da so prav sestre s svojim nesebičnim služenjem po bolnišnicah spletale vezi med katoličani in pravoslavnicami.

V tistih letih je spremljal tudi številne pogrebe. Ob enem izmed njih se je spraševal o veri pokojnice, ki je živela daleč od svoje domovine. Pozneje pa je izvedel, da je zadnje dni preživela v bolnišnici s križem v rokah in da je tako tudi umrla. Po tem dogodku se, kot je zapisal, o veri ljudi ni več spraševal na enak način.

V svoji oporoki je zapisal: »Duhovništvo mi pomeni poklic, poslanstvo, identiteto. Sebe si v nekem drugem stanu ali poklicu ne bi mogel zamisliti, prav tako ne izven naše Misijonske družbe; kot duhovnika pa ne brez družjenja z Gospodom.«

Bil je duhovnik posebnega kova. Svojo vero je živel iz osebnega odnosa do Jezusa in jo po Vincenciju prenašal med ljudi. Živel je vincencijansko duhovnost v delu in odnosu do ljudi, posebej do ubogih. Razumel je kontekst ubogega v sodobnem času in je bil kot Vincencij iznajdljiv v besedi in pristopu do njih. Sam mi je večkrat rekel, da so danes zanj ubogi tisti, ki so o Jezusu in veri nepoučeni!

Tudi o veri je govoril preprosto in jasno. V svoji oporoki je zapisal: »Molitev in spet molitev; kjer usiha molitev, zamira tudi vera.«

Takšen je bil gospod Lavrič: natančen, skromen, zanesljiv in vedno nasmejan. Prepričan sem, da je tudi pri Gospodu v nebesih natančno tak. Bog vam povrni za vse, gospod Lavrič, in recite, prosim, pri Bogu kakšno besedo za nas.

*Jaz pa vem, da tam nekje je medicinska sestra ali zdravstvenik,
ki prav sedaj razmišlja o menjavi službe!*

Si to ti?

*Če bi tudi ti v teh dneh želel(a) nekoga razveseliti,
lahko to najbolj učinkovito narediš v Domu sv. Jožef.
Stanovalci in zaposleni te že pričakujemo!*

Več informacij: jure.levart@jozef.si

Hvaležni za vsak vaš dar!

V času, ko sprejemamo odločitve, kako bomo trenutku časa dodali svojo noto, smo v Domu sv. Jožef pripravili prav posebno akcijo. Dom sv. Jožef je organiziran kot zavod, saj naša dejavnost ni usmerjena v pridobivanje dobička. Naše temeljno vodilo je odgovarjati na potrebe aktualnega obdobja. Do sedaj smo, ob pomoči naših ustanoviteljev lazaristov, uspešno krmarili v razmerah, kjer škarij in platna ne držimo v svojih rokah. Vsak dan je zahtevnejši in bolj negotov. Verjamemo, da tudi za vas. A če vam finančne možnosti dopuščajo nekaj prostora, vas vabimo, da ga namenite za naš Dom. Hvaležni bomo za vsak vaš dar, ki bo namenjen **nakupu terapevtskega laserja v varstvu starejših našega Doma.**

**Dom sv. Jožef,
duhovno-prosvetni center
Plečnikova ulica 29,
3000 CELJE**

QR koda
za nakazilo

Sklic: SI00 2004

Kresovanje in akademija

24. junija 2026,
cerkev in parkirišče
pred Domom sv. Jožef Celje

ob 18.30
sveta maša za domovino

po maši
Godba na pihala s Svetine,
ter veselica z **ansamblom PIK**

ob 21.00
Akademija v pozdrav
domovini, slavnostni govornik
ddr. Klemen Jaklič,
prižig kresa

Vstop prost-vabljeni!

Izkupiček prireditve
za generalni servis orgel.

Velikonočno voščilo

»Človek je le človek in le zaradi Ljubezni,
ki se je za nas darovala na križu,
verujemo v Novo življenje.
Naj svetloba velikonočnega jutra
prežene temine dvoma in strahu! «

Blagoslovljeno veliko noč!

*Lazaristi, zaposleni
in stanovalci Doma sv. Jožef*

